

За інженерні кадри

Газета видається
з лютого 1981 року.

ОРГАН ПАРТКОМУ, РЕКТОРАТУ, ПРОФКОМІВ ТА КОМІТЕТУ
КОМСОМОЛУ ВІННИЦЬКОГО ПОЛІТЕХНІЧНОГО ІНСТИТУТУ

Ціна 1 коп.

№ 27 (268)

П'ятниця, 4 вересня 1987 року.

Виходить раз
на тиждень

День знань

Першого вересня в День Знань у нашому інституті відбувся Ленінський урок на тему «Молодь — творча сила революційного оновлення». В проведенні цього уроку на різних факультетах взяли участь: другий секретар обкому партії А. П. Нехаєвський,

секретар обкому партії О. М. Царенко, другі секретарі міськкому та райкому партії Т. Г. Третьак та І. Ф. Шевчук, заступники голови міськради Л. М. Бурко, О. П. Зверхановська, секретар ЦК ЛКСМУ В. В. Барабаш.

В ПАРТКОМІ

27 серпня на черговому засіданні парткому заслухано інформацію секретаря парткому О. Д. Азарова про хід виконання завдань по перебудові навчально-виховної роботи в світлі вимог, що випливають з Постанови ЦК КПРС і Ради Міністрів Союзу РСР про перебудову вищої школи і рішень січневого та червеневого 1987 р. Пленумів ЦК КПРС, критичних зауважень, висловлених на Пленумах обкому, міському та райкому партії.

Партком відзначив, що в інституті проведена певна робота по вивченню документів партії і уряду по перебудові роботи вищої школи, здійснені певні кроки по практичному їх втіленню. Але цього ще недостатньо. В роботу по перебудові навчання й виховання студентів по-справжньому не включилися всі сили, як керівних кадрів, так і партійних, профспілкових і комсомольських організацій.

Особливо повільно й слабо підвищується якісний бік підготовки молодих спеціалістів. Помітне серйозне відставання від сучасних вимог, за що інститут піддавався гострій критиці на нараді керівних кадрів вищих учбових закладів міста і керівників промислових підприємств в обкомі партії, на останньому Пленумі обкому, міському та райкому партії.

Партком зобов'язав ректорат, деканів факультетів товаришів Налбандяна, Ліщинського, Маликова, Данилюка, Суп'яна, Друкованого, секретарів факультетських парторганізацій Степурина, Нахачука, Молчанова, Сержанова, Мацюка, Горшечникова, секретаря парторганізації кафедр суспільних наук Слободянюка, завідуючих кафедрами інституту спрямувати зусилля професорів, викладачів і співробітників кафедр на підвищення професійної і марксистсько-ленінської підготовки майбутніх спеціалістів, вважаючи, що випуск висококваліфікованого інженера є головним кінцевим результатом всього трудового колективу інституту.

Відзначаючи важливе значення висококваліфікованого читання лекцій в підвищенні якості навчальної роботи, партком зобов'язав завкафедрями організувати глибоку переробку лекцій, що читаються, в світлі сучасних вимог, звернувши особливу увагу на наукове їх обґрунтування і зв'язок з практикою соціалістичного будівництва; підвищити роль професорів і провідних викладачів у підготовці, читанні лекцій та проведе-

нні практичних занять. Перероблені тексти лекцій обговорити впродовж вересня—жовтня на засіданнях кафедр.

Важливим елементом перебудови навчально-виховного процесу є організація самостійної роботи студентів під керівництвом викладача. Зобов'язано завідуючих кафедрами допрацювати на протязі вересня організаційні принципи і методику проведення цього виду роботи. Проректори Шкодин Карпов повинні подати кафедрам необхідну допомогу і до 15 грудня проаналізувати перший досвід організації самостійної роботи студентів, розробити рекомендації щодо дальшого її поліпшення.

Ректорат зобов'язано вирішити питання раціонального використання аудиторно-лабораторних приміщень, щоб у них можна було здійснювати самостійну роботу студентів.

Відзначаючи слабку поки-що постановку роботи по проведенню суспільно-політичної практики студентів, деканат і учбовий відділ зобов'язано скоординувати плани виробничої і суспільно-політичної практики, а розробку цих планів і програм, а також методичне керівництво по їх здійсненню покласти на відповідні кафедри суспільних наук.

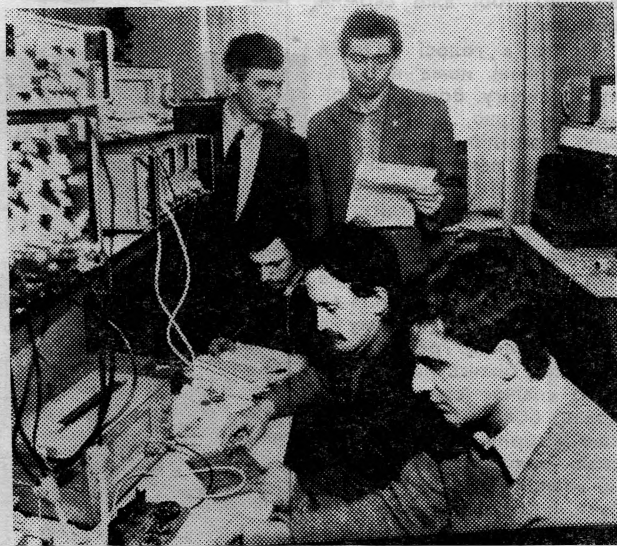
Комітет комсомолу з допомогою Ради кафедр суспільних наук має до 1 жовтня відновити роботу факультету громадських професій і до цього часу представити парткому на затвердження програму його занять і список викладачів.

З метою підвищення якості занять зі спеціальних предметів, тіснішого ув'язування теоретичного матеріалу з практикою промислового виробництва факультетом рекомендовано для викладачів, котрі не мають досвіду практичної роботи на виробництві, створити семінари-практикуми і пройти стажування на передових підприємствах. Розробити для цього відповідні програми, організаційні заходи і на протязі 1987-88 рр. домогтися їх повної реалізації.

Кафедру фізкультури зобов'язано підвищити якість викладання предмету, охопити всіх студентів масовими видами спорту, обладнати необхідною кількістю споряддя спортивні майданчики.

Повинна зрости роль СКТБ «Модуль» в науковій і навчальній роботі інституту, активізуватися на його основі робота по створенню науково-дослідного інституту... Кафедрам рекомендовано ширше використовувати СКТБ, як базу для практики і дипломного проектування.

Обов'язок — вчитися

ному хотілося б спізнавати тільки приємні емоції. Між тим, у життя свої закони: приємні емоції поважають працю — невтомну, наполегливу, до сьогомого поту.

З прадавніх глибин народної мудрості дійшла до нас приказка — «Терпіння і труд — все перетруть». Талановитими трудівниками, може, навіть геніями праці були такі інженери, як Ландау, Корольов, Курчатова, їхній приклад має освітлювати дорогу кожному. Невтомною роботою домоглися професорських звань, помітних успіхів у науці й педагогіці і провідні вчені нашого інституту І. В. Кузьмін, О. П. Стахов, М. Ф. Друкований та багато інших,

З ІСТОРІЇ БУДНІВ

Ці знімки переносять нас в недалеке минуле, хоч минулим його, по правді, можна назвати з деякою натяжкою, тому що це звичайне студентське повсякдення — лабораторії, дисплеї, підручники, екзамени, переживання, триво-

ги, радощі, невдачі, перемоги... З тими, хто здобуває знання (а особливо складні, інженерні), ці супутники — з першого дня занять аж до тієї пори, коли настане довгожданий день одержання диплома. Нема сумніву, що кож-

у яких вам переймати і знання і талановите вміння трудитись.

Кожному, хто робить сьогодні тільки перші кроки на шляху до заповітного інженерного диплома, ми бажаємо праці, праці і ще раз праці!

Свій дім — своїми руками

Будується енергетичний

Цей корпус має бути одним з найкращих, найсвітліших і найбільших у нашому інституті. Досить сказати, що він займе 11830 квадратних метрів. Поселиться в ньому енергетичний факультет. І хоч споруджують приміщення будівельники монтажного управління номер і промбуду, енергетики прийдуть сюди не просто гостями. Уже зараз тут трудяться спеціальний факультетський загін з двадцяти семи студентів, який прийняв на себе значну частку роботи по кладці перекриттів і фундаментів. Керівником тут енергійний, вимогливий, наполегливий майстер Микола Омелянович Козак, завдяки якому загін став справжнім бойовим підрозділом. Начальник ділянки Дмит-

ро Олександр Ашензон з задоволенням відзначив чудовий робочий почерк студентів Віталія Громадського, Юрія Мар'яничка, Сергія Уманця, Юрія Барвінка, які однаково успішно і трудяться і навчаються. Власне, до цього загону підібрані люди високої свідомості і честі.

Весь об'єкт коштує три з чвертю вільйона карбованців. Це немало. Тим часом, чотириповерховий корпус виріс буквально на очах. Лише за сім місяців року освоєно 513 тисяч карбованців з річних планових 670 тисяч. А це ж індивідуальний проект, в якому кожна конструкція підви-

щеної складності. Радіє відзнака Мінвужу УРСР, який звернув увагу на те, що нема на цій будові відставання по жодному з параметрів, всі роботи йдуть ритмічно.

— Пояснюється це, звичайно, і тим, — говорить проректор інституту Володимир Денисович Свердлов, — що ми створили штаб будови, який тримає все під пильним контролем. Багато вміння, знань і сили докладають заступник начальника штабу Микола Іванович Шинкарук, начальник факультетського штабу Юрій Клімович Пінчук, активно їм допомагають Борис Павлович Зубаков, Ми-

кола Миколайович Безрученко та цілий ряд інших працівників. Будова, в принципі, на контролі і підтримці всього інституту.

Такий приклад. Ще коли забивали палі під перший блок, сталася непередбачена затримка. В одному місці виявилася скельна порода, не йшли в ґрунт більше, ніж на півтора метра, бетонні палі, які за проектом мусили заглиблюватися, як мінімум, на два метри.

Чим тут зарадити? Поки вийдеш на проєктантів, поки вони приїдуть з Харкова, розберуться, що й до чого, перероблять проєкт, доведеться простоя-

ти щонайменше два місяці. І тоді зібрались провідні спеціалісти кафедри будівельних конструкцій, почали думати і радитись. І вирішено було всі палі об'єднати в єдиний бетонний вузол, щоб вони ніби «приварились» до скельної породи. Проєктанти погодились з таким рішенням. За рахунок цього зекономили час, не вибилися з графіка, не зупинили будову.

Є труднощі й іншого порядку. На місці будівництва багато джерел, вода залягає близько під поверхнею ґрунту, в кожному конкретному випадку доводиться шукати нові рішення, відкачувати воду, споруд-

жувати спеціальні відводки й канави.

Словом, робиться і зроблено багато, активно освоюються засоби, відпущені на будівництво, але зараз настав дуже відповідальний момент придбання найсучаснішого обладнання і приладдя. Для цього виділяється 150 тисяч карбованців.

На жаль, не можна сказати зі спокійною душею, що раду цим грошам уже дано. Придбання обладнання йде не так енергійно і наполегливо, як того хотілося б. Тут своє вагоме слово мусить сказати деканат енергетичного факультету і керівники кафедр. Від них значною мірою залежить, чи не виб'ється будова з ритму, чи йтимуть тут роботи у тому ж темпі, в якому вони йшли з початку року.

ПЕРШИЙ ДЕНЬ СТУДЕНТА

На жаль, і дощ буває дійовою особою тих торжеств, що влаштовуються під відкритим небом. Цього разу він вніс свої корективи в проведення нашого інститутського свята, / на якому вшановували першоккурсників. Тільки вишуквалися колони в центрі стадіону, тільки внесли інститутський прапор, як дощ полив наче з відра.

Це, звичайно, дещо порушило програму, але не відмінило самого свята. Воно перемістилося в актові зали.

Керівники інституту, парткому, профспілкових організацій, комсомолу були присутні на зустрічі з першоккурсниками радіотехнічного факультету і факультету обчислювальної техніки. З теплими напутніми словами до тих, хто в не легкому суперництві здобув право називатись студентом політеху, звернувся ректор І. В. Кузьмін.

— Ви прийшли, — сказав він, — продовжувати славі традиції тих тринадцяти тисяч інженерів, які вчилися тут перед вами. Ваше завдання високо нести прапор знань, вчитися, так, як цього вимагає наша партія, перебудова взагалі і перебудова вищої школи зокрема. До ваших послуг три навчальних корпуси з обладнаними аудиторіями й лабораторіями, п'ятьма студентськими гуртожитками. Практично всі іногородні студенти забезпечуються у нас зручним житлом. В гуртожитках працюють клуби за інтересами, для харчування студентів є відмінна їдальня. Великі в нас можливості для занять спортом: стадіон «Олімп» — один з краших вузівських стадіонів України, багато спортзалів, зміцненню здоров'я служить також спортивно-оздоровчий табір і санаторій-профілакторій. Щороку студентам виділяється понад півтори тисячі путівок в санаторії, будинки відпочинку, профілакторії, туристичні табори.

Товариш Кузьмін щиро привітав також новий загін студентів з зарубіжних країн, які будуть навчатися у Вінницькому політехнічному інституті, побажав здоров'я, плідного навчання, згуртованості і великої дружби в колективах.

На святі першоккурсників виступили також декани радіотехнічного й обчислювальної техніки факультетів В. Я. Сун'ян і Ю. С. Данилюк, секретар парткому О. Д. Азаров, доктор філософських наук професор В. К. Шановський, заступник секретаря комітету комсомолу О. Янченко.

Нема сумніву, що цей перший день студентства запам'ятається надовго. І не тільки тим, що було багато добрих слів і побажань, що спеціальний концерт, що — студентські квитки, а насамперед атмосферою особливості, сказати б, сімейної приязні, яка витала в стінах інституту і вже робила їх рідними, дорогими, такими, як бувають хіба що стіни тієї хати, в якій ти народився і ріс аж до цієї суботи 29 серпня, котра стала в твоєму житті поворотною.

В ОНА з'являється в кабінеті редакції, як завжди, наприкінці дня, коли в інститутських коридорах уже пригасає гамір. Ставить в куточку своє відро, біля нього — віника й швабру і зразу дивиться на вікно та стелю, чи нема, часом, павутини?

— Притомилась, Ольго Софронівно?

— А хіба нема коло чого? Поки обійдеш з ганчіркою і шваброю два вестибюлі, архів, десять кабінетів, тридцять два вікна, з п'ятидесяти метрів коридора, протреш кожну шибку, зігнешся біля кожного столу, то й спини не чуєш. Навіть для молодих років це немало, а якщо тобі вже сьомий десяток?

Проте в голосі Ольги Софронівни нема й натяку на скаргу. Вона не нарікає на долю, не просить, щоб, пожаліли... Голос її жебонить лагідно і зичливо, як ото струмок, біля якого хочеться посидіти, бо з нього в тебе переливається доброта, спокій і несподівано ясне світло. В струмку теж не дуже легка доля — пробиває свою доріжку в твердій глині, гранітах, піщаниках, біжить полями, де його спалює сонце, ледь повзе болотами між осокою й корінням, але життям своїм задоволений і навіть не вважає, що воно мусить бути якимось іншим...

Певна річ, Ольга Софронівна і гадки не має про ці думки й порівняння, про те, що мені подобається манера її тихих сповідей, про те, що, залишаючись наодинці, я записую їх до свого блокнота. Не знаю, чи вийде, що-небудь з цих записів, який у них буде фінал і чи буде він взагалі... Це, зрештою, несуттєве... Суттєве — манера ні на що не скаржитись, а сприймати життя з філософських позицій його простоти і складності, нічого в той же час не спрощуючи і не ускладнюючи.

Зі слів Ольги Софронівни в моєму блокноті записано, що людина народжена для роботи і дуже бере, якщо вона має здоров'я, щоб не лежати, а трудитись до самої смерті — замолоду була інвалідом третьої групи (хронічний ліво-сторонній радикуліт і поліартрит хребта), по два-три місяці щороку лежала в лікарнях і знає, як болять за роботою здорові руки, котрі ти не можеш ні до чого прикласти; як зводиться своє серце, як мучить тебе безсоння...

ЗАПИСУЮЧИ ці рядки, подумав, наразі, що такі слова мусять обов'язково належати дуже совісній людині, але не підганяв подій, щоб утвердитися в цій думці щонайшвидше. Я перечитував її розповіді, щоб не позабувати фактів, ніби випадково згадував що-небудь при новій зустрічі і таким чином спрямовував наші розмови в певне русло, щоб ніщо не повторювалось, а тільки поповнювало якісно нотатки в записнику. І ось одного разу Ольга Софронівна зізналась, що все життя має одну гризоту — дуже зобов'язана одній людині, так зобов'язана, що й не знає, чим і як віддячити і чи можна за таке віддячити взагалі...

— Молодість моя починалася у війну — я двадцять п'ятого року. Хіба думала коли-небудь, що так воно повернеться, що будуть нас хапати, кидати в товарняки і гнати на чужині?

Батько, правда, справив у моєму свідоцтві п'ятірку на шістьку і я мала відстрочку на рік — боялися тієї Німеччини, як вогню, ще й не знаючи, що це таке. А потім і дізнались — пішли звідти листочки. Наші дівчата обіцяли, що коли їм там буде нікроу, то малюватимуть в кутку квіточку, а коли погано, то — ягідку... Всі слали листи, наче

— То роби, що кажуть. Почала я подушечку носити. Люди пальцями тикають: «Коли це вона встигла? Наче ж не ходила ні з Григором, ні з ким іншим».

Ось у такому стані йду я до Фені Гринчук, дружини мого двоюрідного брата (вона була на шостому місяці вагітності), падаю їй у ноги і прошу:

какую, але ж людина за мене на смерть ходила і всі ці роки я не знаю, чим їй таким віддячити. Убийте мене, а не знаю, і ношу на собі цю вину, як шлею, що все тре і тре мою шию, все тре і тре...

ЦЮ РОЗМОВУ я теж записав до свого блокнота, а наступного разу сам нагадав про неї і зрозумів, що Ольга Софронівна чекала цього нагадування. Вона якось так бочком, не сміливо сіла на краєчку стільця і запитала напівшепотом.

— Слухайте! Може, я щось не так роблю, але хочу вас дуже просити — чи не можна пропустити про Феню в газету? Вона — як герой, правда ж?

— Правда, Ольго Софронівно.

— От, якби це якось пропустити... Я до останнього дня свого казала б «спасибі»... Такої сміливості набралась людина...

Що мене вражало в усіх її розмовах, то це якась просто молитовна святість щирості. Вона ніколи не думала про те, яке враження справляють її слова, як не думає, либонь, струна, чим відгукнеться її звук у чужому серці. Вона гучить так, як признано гучати струні. Ця висока, органічна природність була основною якістю моєї співрозмовниці, блокнот мій напхав помаленьку і одного разу я почав розпитувати Ольгу Софронівну про її роботу уже з певною метою, уже мені захотілось написати про неї, але я ніколи не писав про приватні справи, надто прозаїчною й нецікавою здавалась мені їхня професія, себто, звиняйте, не професія, а служба, і я приступав до тієї розмови з великою осторогою, відверто побоюючись розчарування. А тепер сміюся над собою. От уже дійсно — не місце красить людину, а людина місце.

Я собі думав, що в табелях службових посад нижче привіральності не стоїть ніщо. Власне, так воно і є, коли говорити тільки про табель і службу. Але зовсім воно не так, коли не з точки зору служби, а з точки зору душі, совісті і, не побоююсь цього слова — любові.

ОЛЬГА Софронівна Пенежко обережно ставиться до високих слів. Вірніше, вони не властиві ні її лексикону, ні її серцю. Високі почуття властиві, а високі слова — ні. А тому її прості слова про любов до своєї роботи здавались мені високими.

— Маю за свій труд двадцять чотири грамоти, два значки переможця соціалістичного змагання, посвідчення ветерана інституту, дві грошових премії і шість років інститутської Дошки Пошани. В лютому буде уже вісімнадцять літ, як я тут. Щодня добираюсь на роботу з Зарванець — у мене там ветха стара хатина, мати вісімдесяти шести років, троє дітей, семеро внуків, один правнук... На роботу — автобусом, з роботи — пішки, бо остання вечірня ходка автобуса дуже рано — на початку восьмої. Саме о цій порі мені багато мити і терти після

занять... От і далеко наче, й незручно, і квартири у Вінниці немає, а я себе в інституті так почувую, ніби тут народилась — такий він мені дорогий. Людям, видно, дороге те місце, де їх шанують, не лають, де ними всі задоволені. За вісімнадцять років я про свою роботу ні від кого поганого слова не чула. Люблю, щоб вікна були чисті, щоб ніде — ні павутинки, а підлоги — щоб виблискували. Одного року намащувала три кабінети мастикою і так натирала, що до мене з іншого корпусу приходили.

— Чи вони у вас босі ходять, що така чистота?

— Ні! Це я їм усім на ноги спеціальні натирачки пошила.

А ще був у нашій господарській частині хороший чоловік, нині уже покійний, Роман Пилипович Кразець.

То він говорив завгоспові: — Чого ти з цєю Пенечкою носишся? Ось перевірю її кабінети і наиду павутину.

Жартував, а я серйозно: — Ану перевірте.

То він підставляв стільці, заглядав на шафи і розводив руками.

— Нема, хоч ти вбийся, навіть на розсаду.

Скільки я сама поділювала, перелакувала підлоги, виштукатурила стін, покрасила плінтуси! І це ж ніхто не заставляє, це з власної охоти — мені добре робиться, коли воно блищить. Одного разу був у 0202-му кабінеті поганий гаркет. На вихідний я собі загадала здерти з нього старий лак і покласти новий. Але завагалась — якщо не висохне до понеділка, а люди прийдуть і не матимуть де подітись? Пішла до проректора:

— Може, Михайле Євгеновичу, я полакую?

— Іо лакуйте.

— А як не висохне за вихідний.

— Тоді весь вогонь я приму на себе.

А воно таки не висохло. Але ніхто не сердився. По столах я ходила, діставала папери для людей, а ногою на підлогу не став ніхто. Всі люблять, щоб гарно було, і ніхто на тебе свариться не буде, якщо ти щось хочеш гарно робити. Я від хорошого настрою, часом, навіть вірші пишу. Ото тру підлогу, тру, приходять до мене думки, беру олівець, записую на газеті, потім читаю дієчатам, а вони сміються: «Баба Ольга — поет». Який з мене поет? Три класи за плечима. Ком, крапок нема, в словах букв не в хватає, а то лишні, але тягне душу співати, коли мені добре, то я її й не спляю. Нехай! Це ж не для книжки, це для себе, для дівчат, для моїх дітей і внуків...

Н У, ЩО ти тут скажеш!

Ти незбагненна, Красо Людська! І чим в несподіваних місцях тебе стрічаєш, тим вища твоя вартість! Власне, не самої краси, а того, в чий серці вона живе незгасно. Не має значення при цьому рівень посади. Має значення рівень душі.

В. ІВЧЕНКО.

Редактор
А. ЗАБЛОЦЬКИЙ.

Рівень

ДУШІ

змовились, аж з трьома ягідками. Полинова гірко-та була там, така полинова, що мене аж трясло, коли в сорок третьому загадали до Німеччини... Пішла тоді чутка, що заміжніх брати не будуть. То я, не довго думаючи, змовилась зі своїм однокласником Григором Пенежком одружуватись. Батько не хоче, мама не хоче і я не хочу, а виходу нема. Що гірше — Німеччина чи заміжжя?

Пішов Григор в управу, а там кажуть, що розписувати не будуть, бо двадцять шостий рік мусить їхати на поміч германському народу. Він тоді їм говорить: — Як же моя дівчина поїде, коли вона вагітна?

— Принесіть довідку від німецького лікаря. А хто мені дасть таку довідку? Мені про вагітність і казати соромно, я ще й поняття не маю про чоловічу ласку. Але родина вчить: «Бери, Ольго, подушечку під плаття, щоб жовта було видно».

— Не хочу.

— А Німеччини хочеш?

— І Німеччини не хочу.

— Феню! Дорогесенька! Спаси мене! Біжи до німецького лікаря, назвись моїм прізвиськом — хай дасть на нього довідку, що я вагітна — тоді мене не поженуть до Німеччини.

Феня, бідна, аж побіліла з переляку.

— Олю! Якщо вони визнають, то я навіть додому не вернусь. Розстріляють на місці.

І, справді — чого я прошу? Щоб людина за мене в петлю добровільно?

Прикусила язика — мовчу. А Феня заспокоїлась, набралася духу, подумала — подумала і говорить:

— Може й справді спробувати?

І пішла до німецького лікаря — уявляєте? Принесла довідку, що Ольга Софронівна Пенежко, тобто, я, якої ще ніякий чоловік і не обнімав, уже шостий місяць при надії. І це мене врятувало. Нас з Григором розписали за тим папірцем у червні сорок третього, а сина я народила в червні сорок четвертого... Все це уже не страшно, навіть посміються діти, коли я роз-